

Poul Møller: Jeg skal ikke komme ind på de bemærkninger, statsministeren gjorde før mødets afbrydelse vedrørende kilde-skatteproblemer og frivillig kildeskat; det er i hvert fald ikke det spørgsmål, jeg har rejst i dag. Jeg vil gerne sige til statsministeren i al stilfærdighed, at vi ikke i vort forslag har talt om frivillig kildeskat; det er snarere modstanderne af forslaget, der har kaldt det det. Vi er nemlig modstandere af kildeskat, og vi er modstandere af et skattesystem, hvor arbejdsgiverne skal opkræve folks skatter, og det forstår jeg ved kildeskat. Men vi har fremsat et forslag om en frivillig adgang til at betale skat af den løbende indtægt.

Vedrørende spørgsmålet om vort dagsordensforslag vil jeg gerne sige, at formålet med det var at fjerne den uklarehed, som er tilvejebragt igennem adskillige socialdemokratiske udtalelser. Vi må ikke glemme, at situationen skattepolitisk her i landet er den, at en socialdemokratisk regering ikke siden foråret 1955 har fremsat noget forslag om ophævelse af skattefradragreglen. Ikke desto mindre taler adskillige ministre, også finansministeren, meget stærkt imod denne fradragregel. Dette burde naturligvis for længst have medført, at regeringen, hvis den virkelig havde den opfattelse, at fradragreglen skulle fjernes, havde fremsat et forslag herom; så det var kommet til første behandling og kunne være behandlet ganske almindeligt her i tinget. Et sådant forslag foreligger imidlertid kun fra socialistisk folkeparti. Hvis skattereforhandlingerne skulle føre til, at fradragretten skal fjernes ved hjælp af et flertal bestående af liberalt centrum, socialistisk folkeparti og socialdemokratiet, får tinget altså ikke nogen virkelig mulighed for at tage stilling til et regeringsforslag, men bliver stillet over for et forlig, sluttet mellem tre partier på grundlag af SFs forslag. Det mener jeg ikke kan være tilfredsstillende, og jeg mener, at en regering, som ikke selv har fremsat et forslag om skattefradragreglens fjernelse, burde gøre det helt klart, at forligsgrundlaget og forhandlingsgrundlaget er, at man beholder skattefradragreglen. Det var det, jeg gav regeringen en chance for med det fremsatte dagsordensforslag. Venligheden blev ikke modtaget i den ånd, hvori dagsordensfor-

slaget blev fremsat. Man smøg sig i stedet for udenom og har nu fremsat det, jeg vil kalde et afværgedagsordensforslag, hvis indhold jeg naturligvis ikke kan have noget imod. Der står jo ikke noget, som jeg ikke kan skrive under på, kun at arbejdet skal fortsætte. Det tilvejebringer imidlertid ikke klarhed, og mit parti vil derfor undlade at stemme, hvis dette dagsordensforslag kommer til afstemning først.

Jeg vil gerne takke hr. Foged for den tilslutning, han gav til de tanker, der ligger i vort dagsordensforslag. Det er jeg ham uhyre taknemlig for.

Jeg vil også gerne takke hr. Baunsgaard, fordi han, til trods for at han er medforslagsstiller til et afværgedagsordensforslag, dog alligevel gav udtryk for synspunkter, som gør, at han ikke, så vidt jeg har forstået det radikale venstre, går med til kildeskat — i hvert fald i dette folketingsår — og at han ikke går med til ophævelse af skattefradragreglen under de skattereforhandlinger, der føres i dette folketingsår. At han så er forbavset, vil jeg overlade ganske til ham selv. Hvad angår spørgsmålet om folketingsudvalgets muligheder for at få alle oplysninger frem vedrørende et forslag, der er fremsat af SF, er det da helt klart, at det må udvalget have. Spørgsmålet om, hvorvidt regeringen og regeringspartiet skal forhandle om ophævelse af fradragreglen eller ikke, spørgsmålet om, hvorvidt dette skal ende i, at fradragreglen fjernes igennem et mindst muligt flertal her i tinget, eller man skal søge et forlig på bred basis med bevarelse af fradragreglen, er imidlertid et spørgsmål, der naturligvis kommer tinget ved.

Jeg kan sige til hr. Baunsgaard, at der er fortillælde herfor, når det drejer sig om fradragreglen. I 1950 fremsatte den socialdemokratiske mindretalsregering et forslag om en værneskat, som ikke skulle kunne fradrages. De borgerlige partier, venstre og det konservative folkeparti, stillede her i tinget ved en anden sags behandling et dagsordensforslag gående ud på, at værneskatten måtte ændres, således at fradragretten blev bevaret. Dengang havde man så fornuftige socialdemokratiske ledere, at de optog forhandlinger med de to partier, og det endte med, at de accepterede det grundlag, at skattefradragretten vedrørende